

projevit na mé práci, hájit je vždy budu. Normální byznys.

Věříte ve spravedlnost?

Já věřím jedině v tu boží spravedlnost. Ale v tu pozemskou – tady přece žádná spravedlnost neexistuje. Zákony nejsou spravedlivé.

Teď jste mě docela vyděsila...

Heleďte se, to jsou prostě jenom pravidla hry, díky kterým může člověk buď v té společnosti zůstat jako její člen, nebo je takzvaně exkomunikován do vězení. (*zvoní jí mobil, krátce hovoří*) Přejde kolega na kafe.

Vy jste původně vystudovala konzervatoř, hru na housle. Přitom umění a právo, to jsou přece dost odlišné obory. V hudbě v sobě musíte pěstovat citlivost, v advokacii naopak nesmíte nic brát citově.

Nebo vás nějaký rozsudek rozplakal?

Tříkrát se mi stalo, že jsem brečela, ale vzteky. Byl to jednak případ mého kolegy, který byl absurdně odsouzen za něco, co neudělal, o čem poškozený sám prohlásil, že si to vymyslel. Pak to byl případ Roberta Tempela, který byl čtyřikrát zproštěn obžaloby z dvojnásobné vraždy, a teď ho odsoudili na doživotí – po změně celého soudu. A třetím případem byl Jiří Kajínek.

Na webových stránkách vaší advokátní kanceláře oznamujete, že jste klientům k dispozici 24 hodin denně 365 dní v roce. Mohou vám opravdu volat ve tři v noci?

Ano. A opravdu mi volají kdykoli. Ale když je to nějaká kravina, která by počkala měsíc, bývám do toho telefonu dost nepříjemná.

Vy nikdy nevytáhnete mobil?

Nikdy. Také nechodím do restaurací, které jsou ve sklepech, protože tam není signál. I na sjezdovce mám vždycky v kombinéze mobil a beru to. Protože klient může potřebovat pomoc okamžitě, někoho zadržít uprostřed noci, to se stává často.

Jste šťastná?

Jak kdy. Můj pocit osobního štěstí se odvíjí od mé práce. Někdy osobní život sice mám, ale nevím, jestli je úplně normální. Tohle je můj milá-



ček... (*Ukazuje mi fotku krásného stafforda. Přichází doktor Kolja Kubíček, partner Kláry Slámové v advokátní kanceláři. Nad kávou chvíli debatujeme o české justici. A zase se dostáváme k neonacistům.*)

K. S.: Z neznámých důvodů je v poslední době to, co bylo ještě vloni u soudu zproštěváno, najednou trestný čin. Třeba za pouhé nesení vlajky s nápisem Národní odpor, což bylo dřív vždycky zproštěváno nebo vůbec nebylo stíháno, jsou najednou odsouzeni.

K. K.: Ten obrat nastal už vloni na jaře, s prvomájovým průvodem v Brně. Ale oni tam ani nevyvolávali, ani neměli na trikách žádná fašistická hesla, bylo to absolutně čisté, jenom nesli nápis Národní odpor. A asi sedm jich odsoudili.

Pane doktore, vy říkáte: „Bylo to absolutně čisté...“ Ale nebudeme přece dělat, že nevíme, oč jde...

K. K.: To je ale něco jiného, že všichni víme. Soudit můžu za čin, ne za

myšlení nebo smýšlení. Můžu mít sebehorší smýšlení, můžu mít dokonce chuť někoho podříznout, ale dokud se na to nepřipravuju nebo dokud ho nepodříznu, nespáchal jsem nic. Myšlenky nemohou být trestné.

Jenže když budeme čekat na čin, může být pozdě. Viz historická zkušenost s nacismem.

K. K.: Zakázané ovoce nejvíc chutná. A když budeme lidem, zejména mladým, něco zakazovat, začne je to přitahovat. Spíš by se mělo vysvětlovat, tu historickou zkušenost jim aspoň zprostředkovat.

Na jedné straně hájíte neonacisty, na druhé komunistické pohlavary jako Milouše Jakeše nebo Jozefa Lenárta. Co extremisty přitahuje zrovna k vaší advokátní kanceláři?

K. K.: Jestliže je přitahujeme, tak jenom proto, že si správně myslí, že u nás najdou zastání, protože už jsem hájil leckoho.